

TIKET

Zobudil ju závan chladného vzduchu. Striasla sa a pritiahla k sebe perinu. Zase zabudol zavrieť okno. Napriek celonočnému vetraniu bolo cítiť strašný puch alkoholu a zvratiek. Pozrela vedľa seba. Ležal tam s ústami doširoka otvorenými a oranžovou okolo nich. Zaťahoval, žeby to prebudilo aj slona. Ona však už bola za tie roky zvyknutá.

Pribehla k oknu, aby ho zavrela a obliekla si sveter. V kuchyni si urobila silnú kávu, ktorá zahriala a zároveň nakopla do nového dňa. Sadla si na kraj postele a uchlipujúc kávu hľadela na svojho manžela. Včera ju ani nezbil. Bol taký ožratý, že bol totálne v riti. Rozkašľala sa na plné pľúca. Dúfala, že kvôli tomu otvorenému oknu sa jej zas nevráti zápal pľúc, ktorý nedávno prekonala. Vzala si Ibalgin a zapila ho zvyškom kávy. Robila tak každý deň, preventívne. Umyla sa, obliekla a šla do práce. Doma nikdy neraňajkovala. Žalúdok mala taký zovretý, žeby doň nedokázala dostať ani omrvinku. Maximálne tú jednu kávu. Až neskôr, keď bola v práci, vždy niečo zjedla.

Kráčala k veľkej budove vzdalenej len asi tristo metrov od jej bydliska. Nachádzalo sa v nej veľa rôznych obchodíkov, dalo by sa povedať, že je to akési obchodné centrum. Fungovala iba polovica tých obchodov, zvyšné opustené chátrali. Od stropu dole ich zdobili rozmanité grafiti.

Petra odomkla mreže na jednom z tých ešte fungujúcich obchodov. Bola to stávková kancelária. Pracovala s jednou ženou, s ktorou sa striedali v dvojdňových intervaloch. V tomto období, keď sa nehrali žiadne futbalové, ani hokejové ligy, tu skoro nik nechodil.

Aj dnes prišlo do obedňajšej prestávky len päť ľudí. Aby sa nenudila, vzala si so sebou ženský magazín, navyše s množstvom krížoviek. Cez obed si zašla kúpiť bagnetu a v kancelárii si ju v pokoji zjedla. Čas lenivo napredoval ďalej len veľmi pomaly. Monotónnosť ešte dokresľovala rozhlasová stanica, ktorú mala naladenú. Jemné melódie.

O pol druhej vstúpil dovnútra muž. Petra si ho nejako zvlášť nevšímala a ďalej lúštila krížovku. Postavil sa k rozpisom a čosi načarbal na kúsok papiera. Podal jej ho. Bol na ňom napísaný futbalový zápas Slovinško : Andorra, pričom bolo ešte pripísané X. Tento priateľský zápas bol jediným futbalom, ktorý sa dnes hral. Kurz na remízu bol 8.

„Za koľko to bude?“

„Za 3000 eur“ povedal muž a povytáhoval z peňaženky bankovky.

„Ale to... Ja... To vážne...“ bola riadne zaskočená Petra a nevedela, čo má na to povedať.

„Chcem podať za 3000 eur. Je v tom nejaký problém?“

„Nie, ale ste si naozaj istý?“ pútila neustále oči raz naňho, raz na peniaze.

„Pozrite. Ja už nemám čo stratiť. Ja už nemám nič okrem tých posratých 3000 eur.“

A pritom to bolo všetko také perfektné. Vždy som mal všetko, čo som chcel. Akoby som sa narodil pod šťastnou hviezdou. Mal som nádherné detstvo. Rodičia ma zahŕňali hračkami a láskou. Darilo sa mi v škole, mal som plno kamarátov. Mal som úspech u dievčat. Výborne som skončil strednú aj vysokú. Získal som skvelý džob a krok za krokom som si budoval kariéru.

Po čase som si povedal, žeby bolo dobré usadiť sa. Vzal som si za manželku ženu, s ktorou som tri roky predtým chodil. V krátkom čase sa nám narodili dve deti. A život plynul. Plynul čoraz monotónnejšie. Monotónne to bolo aj s mojou ženou. Asi tak dvanásť rokov po svadbe som si našiel milenkú. Niekedy v tom čase som aj začal hrať automaty. Prišlo to tak spontánne. Zvykol som s kamarátmi chodiť na pivo a v tej krčme som sa dostal aj k automatom. Bol som rád, že sa mi podarilo rozbiť ten stereotyp, z ktorého mi už bolo nanič. Hral som viac a viac. Vyhrával aj prehrával. Nebudem vám to tu dopodrobna vysvetľovať, jednoducho som sa stal gamblerom. Rodina čosi tušila, najmä keď začali miznúť väčšie obnosy peňazí. Manželka začala tiež tušiť, že má konkurenciu. Slučka okolo mňa sa pomaly sťahovala.

Jedného dňa mi frajerka oznámila, že čaká dieťa. Presne v ten istý deň mi zas manželka povedala, že vie, že ju podvádžam. Nevedel som, čo robiť a tak som hral. Viac a zúrivejšie, ako kedykoľvek predtým. Musel som si zobrať pôžičku a dať do zástavy dom. Nebol som schopný ju splácať a tak nám ten dom jednoducho vzali. V ten deň podala moja žena žiadosť o rozvod a odišla s deťmi k rodičom.

Šiel som bývať do bytu k frajerke. Zomrela pri pôrode aj s dieťaťom. Syn mal akurát pred vysokou. Pri hľadaní peňazí na hru som vybrakoval všetky účty. 3000 eur na synovu vysokú som sa však ani nedotkol. Chcel som mu ich dať, no on odmietol, napriek tomu, v akej finančnej situácii sú so sestrou a matkou.

A tak mi neostalo absolútne nič. Bývam na charite s 3000 eurami vo vrecku. Vrazil som si, že život pre mňa nemá význam, že sa zabijem. Už som si prichystal povraz. Ráno som šiel cez mesto a v akomsi časopise som zazrel, že hrá Slovinsko s Andorrou. Neviem, čo ma to napadlo, možno je to výplod chorej mysle, ale povedal som si, že stavím na ten zápas všetko čo mám, že dám na remízu. Nejde ani tak o tie peniaze, povedal som si, že ak to vyjde, je to znamenie, že mám ďalej žiť, vytrvať, nepoddať sa. Čo už bude potom, to neviem, hlavne, že budem vedieť, či mám pokračovať, alebo nie. Aj keď je to podľa vás možno na hlavu, ja to tak cítim a chcem dať 3000 eur na remízu.“

Petra sa nezmohla na slovo a dívala sa naňho s otvorenými ústami.

„Môžete mi dať ten tiket?“ Vzala peniaze a podala mu ho. Odišiel bez slova. „Dovidenia,“ povedala, keď sa už zavreli dvere. Chvíľu ešte ostala takáto duchom neprítomná. Keď sa vrátila do reality, vzala do rúk časopis a pokračovala v lúštení krížovky. Keď odchádzala z kancelárie, pozrela, kedy ten zápas končí. O desiatej.

Keď prišla domov, bola celá nesvoja. Nervózne vyčkávala, kedy nadíde desiata hodina. Jej muž sedel apaticky pred televízorom a popíjal pivo. Stavý nepríčetnej agresie sa uňho striedali s takýmto.

„Daj teletext,“ riekla mu, keď bolo desať.

„A čo tam?“

„Daj šport. Ako hralo Slovinsko s Andorrou.“

„Odkedy teba zaujíma šport?“

„Robím v stávkovej, nie?“

„Hej, robíš tam. Ale to je tak všetko. Šport ťa nikdy nezaujímal.“

„No dobre. Daj to tam.“ Nabehla stránka s výsledkom dnešného zápasu. 1:1. Mimovoľne sa jej nadvihli kútiky úst a rozbúchalo srdce. Tak ten chlap to vyhral. To nie je možné. Vyhral 25 000 eur!

„No tak už vieš, koľko to skončilo. Môžem to dať preč?“ Kývla hlavou.

Odkedy ráno vošla do stávkovej, s napätím čakala, kedy príde ten muž. Pokúšala sa lúštiť krížovku, no nemohla sa sústrediť. Bolo poludnie a on stále neprichádzal. Nervózne sa prechádzala od jedného kúta k druhému na tých svojich troch štvorcových metroch. Dve hodiny, tri a stále nič. Nevedela si to vysvetliť. Na jeho mieste by čakala pred stávkovou už pred jej otvorením. Možno mu do toho niečo prišlo, niekde sa zdržal. Snažila sa vyhnať to z hlavy. Čaká naňho, ako keby mala s ním mať rande. Ale bol celkom pohľadný. Nebol na zahodenie. Dost' už! Stresuje sa tu, ako keby to boli jej peniaze. Veď ona s tým nič nemá. Jej to môže byť jedno.

Z ničoho nič sa otvorili dvere. Rozbúchalo sa jej srdce. Stál v nich on. Nikto iný v miestnosti vtedy nebol.

„Pamätáte si ma? Včera som tu bol podať tiket.“

„Jasné, že si vás pamätám,“ usmiala sa, „kto by si nepamätal človeka, ktorý staví za 3000 eur.“

„Tak ako. Ako skončil ten zápas?“

„Vy to neviete? Stavíte tak vysokú sumu a ani si nezistíte ako to skončilo?“

„Nemal som kde. Tak poviete mi to už konečne?“
„Čo myslíte?“ pozrela naňho potmehúdsy.
„Nenapínajte ma už toľko. Neviete si predstaviť, aký mám tlak.“
„1:1.“ Mužovi sa zatajil dych. Zíral na ňu s vypleštenými očami.
„To ako... Ja... Naozaj to vyšlo?“
„Naozaj.“
„Ja... Ja... Nemôžem tomu uveriť.“ Oprel dlane o tvár a v očiach sa mu zaligotali slzy.
„Ste šťastný človek,“ vyberala Petra z pokladne peniaze a aj jej sa v oku čosi zaligotalo.
„Takže mám ísť ďalej, ísť ďalej, tu je to znamenie...“ bral do rúk peniaze.
„Gratulujem,“ postavila sa Petra a stisla mu pravicu.
„Ďakujem, ďakujem...“
„A viete čo,“ ozval sa po chvíli, „nechajte si ich.“
„Čože?“ ostala zarazená Petra.
„Áno, nechajte si ich. Ja ich nepotrebujem. Ja som len potreboval znamenie. Dostal som ho. Mňa peniaze už raz zničili. Vy s nimi naložíte určite lepšie.“
„Ale... Ale... Ja... Ja...“ koktala Petra a nevedela, čo robiť.
„Berte,“ prisunul ich k nej.
„Nemôžem,“ odsunula ich ona.
„Prosím, zoberte si ich.“ Otvorili sa dvere. Vošiel zarastený chlap v obnosených veciach. Pohľady všetkých troch sa stretli v jednom bode. Prichodzí si všimol hrbu bankoviek na pulte. Postavil sa k rozpisu. Pozeral na zápasy, no neustále po očku pokukoval na tú kopu peňazí.
„Zoberiete si ich a basta,“ povedal naposledy muž a otočil sa na odchod.
„Ale... Aspoň mi povedzte ako sa voláte.“
„Juraj.“ Zavreli sa dvere a už ho nikdy viac v živote nevidela. Pozhŕňala bankovky a dala ich do tašky. Muž stojaci pri rozpise to všetko videl. Podal jej papierik so zápasmi a peniaze. Keď mu podala tiket, odišiel. Pozrela na tú tašku. Čo má teraz preboha s tými peniazmi robiť? Má si ich fakt nechať? No áno, veď sú jej. Dal ich jej. V hlave jej vírilo milión myšlienok. Nie, nemôže si ich nechať. Nie sú jej. Musí mu ich vrátiť. Aspoň polovicu z nich, keby ich úplne odmietal. Ale rozhodne si ich nemôže vziať všetky.
Keď jej padla, dala tašku do kabelky, zamkla a odišla. Kde to vŕavel, že býva? Na charite? Pustila sa tým smerom. Budova charity sa nachádzala na okraji mesta, v takej pochybnej štvrti. Ako šla, ľudí pomaly ubúdalo. Naraz na ulici okrem nej nebol nikto. Zazdalo sa jej, že za sebou počuje kroky. Zrýchlila. Krok za ňou sa tiež zrýchlil. Šla rýchlejšie, rýchlejšie, až sa pustila do behu. Človek za ňou bežal tiež. Cítila ako ju dobieha, cítila jeho dych na svojom krku. Hruď sa jej zvierala úzkosťou. Zdrapil ju a otočil k sebe. Vykrikla. Zľakol sa, že mu videla do tváre a že ju niekto začuje a tak pichol. Zachrčala. Pichol ešte raz. Zviezla sa na zem. Vzal jej kabelku a bežal preč.

O dva dni na to čítal Juraj v miestnych novinách o vražde zamestnankyne stávkovej kancelárie nachádzajúcej sa v obchodnom dome. Odhodil noviny a šiel na charitu. Vzal pripravený povraz a obesil sa v kotolni o potrubie.